స్వజాతి పక్షులు

'వార్త' దినపత్రిక 'ఆదివారం అనుబంధం' . . . 17 ఏప్రిల్' 2005

రైలు రద్దీగా ఉంది!

ఎంత అంటే... ఆ గుమ్మంలోంచి దూసుకువస్తూన్న ఈదురుగాలి ఎదురు ద్వారం గుండా బయటకు పోలేనంత! పైన ఇసుక వేస్తే కిందకు రాలనంతగా ఉంది. కాలు పెట్టలేనంతగా ప్రయాణీకులు ఆ జనరల్ బోగీలో కిటకిటలాడుతున్నారు.

పట్టాల మధ్య ప్రతి చిన్నఖాళీని తాకినప్పుడల్లా రైలు చక్రాలు వింతశబ్దాన్ని చేస్తున్నాయి. అవడం చార్మినార్ ఎక్స్‌ప్రెస్- కానీ, చాలా నీరసంగా నడుస్తోంది పాసింజర్స్ అసహనాన్ని పరీక్షిస్తూ! ఆ ప్రతి చిన్నపాటి వైబ్రేషన్‌కి నుంచున్నవారి శరీరాలు లిప్తకాలం దగ్గరై, స్పృశించుకొని విడివడుతున్నాయి.

నందుకి అసహనంగా ఉంది! లంఖణాల బండిలో ప్రయాణం, ప్రయాణీకుల మధ్య అరుపులు లాంటి రొద! ప్రపంచంలోని ప్రతి సమస్య, ప్రతి వింత అక్కడ చర్చింపబడుతోంది.

కట్‌లెట్ అబ్బీ... బిస్కెట్స్ అమ్మీ... చాయ్‌వాలా... అందరూ అభినవ అభిమన్యుల్లా జనాల్ని తప్పించుకుంటూ తమ బిజినెస్‌లలో తామున్నారు.

ఇవేమీ పట్టడంలేదు నందూకి... చికాకు తనను కమ్మేస్తోంది. ఒకవిధంగా తాను అదృష్టవంతుడే. అదే... అంత రష్‌లోనూ తనకు కూర్చునేందుకు సీటు దొరకడం! 'అసలు ఎప్పుడూ జనరల్ బోగీలో ప్రయాణం చేయకూడదు' అనుకుంటూనే ఉంటాడు. రిజర్వేషన్ దొరక్కపోతే తాను మటుకు ఏం చేస్తాడు?

"ఎక్కడి దాకా?" ప్రక్కనే అంటిపెట్టుకొనివున్న ఓ ముసలితాత అడిగాడు.

"సికింద్రాబాద్!" నందు నోట ఆ మాట విని ఆయన ముఖంలో ఓ చిన్న నిరాశ అలుముకొంది. బహుశా ఏ ఒంగోలు స్టేషనో అయితే తాను ఆ సీటును ఆక్రమించొచ్చన్న ఆశతో కావచ్చు.

'మరి మీరు!' అని అడుగుదామనిపించింది నందుకి.

అమ్మో! మాటలు పొడిగిస్తే పరిచయాన్ని ప్రొలాంగ్ చేసి నెమ్మదిగా ప్రక్కకు చేరుతారు. మాట్లాడలేదు నందు. మౌనమే సమాధానమయింది. కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ట్రైన్ ఊపందుకున్నట్లుంది... రైలు శబ్దం, ప్రయాణీకుల రణగొణ శబ్దం- అన్ని అంశాలూ కలగలిసి శబ్దకాలుష్యాన్ని పెంచిపోషిస్తున్నాయి.

కళ్ళు మూసుకున్నాడు... ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. అంతటి శబ్దంలోనూ ఆగని ఓ చంటిదాని ఏడుపు స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

కళ్ళు తెరిచి చూశాడు.

ఆ చిన్నపిల్ల నెత్తుకొని ఆపసోపాలు పడుతోంది ఆమె. చంకన చంటిపిల్ల, మరోవైపు చిన్నబ్యాగ్- ఆ భుజానికి ఈ భుజానికి మార్చుకొని పిల్లని సముదాయించడానికి శతవిధాల ప్రయత్నం చేస్తోంది. ఒంటికాలి మీద నుంచున్న ఆమెవల్ల కావడం లేదు. సీటు ఇస్తారేమోనని ఆశగా కూర్చున్న సీటు విజేతల వైపు చూస్తోంది.

'మాకెందుకులే!' అని ఎవరి పనుల్లో వారున్నారు. ఆమె మౌనభాషను పట్టించుకోవడం లేదు. గుక్కపెట్టి ఏడుస్తోంది చంటిది.

ఇటు రమ్మని సైగ చేశాడు నందు. ఆమె ముఖంలో చిన్న నిశ్చింత! అటుగా జనాల్ని తప్పించుకొని అడుగువేసింది.

ప్రక్కనే నుంచొనివున్న ఇందాకటి బట్టతల తాత అదోలా ముఖం పెట్టాడు తనకు సీటు ఇవ్వలేదని! ముగ్గురు కూర్చునే ఆ త్రీ సీటర్లో నందు నాలుగో వ్యక్తి. ఆమె ఐదు అయింది. సీటు చివరి అంచుకు సర్దుకున్నాడు, నందు అలసటగా, అన్‌రెస్ట్‌గా ఉన్నాడు.

చెమటలకు మొహంమీద వెంట్రుకలు తడిసి ఉన్నాయి. అమ్మాయినీ, పిల్లనీ చూసి మరింతగా ముందుకు జరిగాడు. వెనుకవున్న స్పేస్‌లో సర్దుకు కూర్చుంది. ఇద్దరికీ ఇబ్బందిగానే ఉంది... సైరన్‌లా ఆ పసిపాప ఏడుస్తూనే ఉంది. లేచి నుంచున్నాడు నందు.

"అదేమిటి?!" అంది ఆమె.

"సీటు నాకు కంఫర్టబుల్‌గా లేదు. మీరు అన్‌రెస్ట్‌గా ఫీలవుతున్నారు. పైగా, మీ చేతిలో పాప! ఎవరో ఒకరికి సుఖంగా..."

చార్మినార్ ఎక్స్‌ప్రెస్ చలాకీగా పరుగు అందుకుంది.

జనాల్ని నెమ్మదిగా తప్పించుకొని గేట్ దగ్గరకు చేరాడు నందు. ట్రైన్‌లో పొగతాగడం నిషేధమని తెలుసు... అయినా సిగరెట్ ముట్టించాడు.

అంతవరకు తటపటాయిస్తున్న మరో పాసింజరు నందుని స్ఫూర్తిగా తీసుకొని తనూ జేబులోంచి సిగరెట్ ప్యాకెట్ బయటకు తీశాడు.

ట్రైన్ వేగం స్లో అయింది. తీరా చూసేసరికి ఒంగోలు రైల్వేస్టేషన్! పదిమంది వరకు దిగారు. పాతికమంది పైన ఎక్కారు.

"సార్!" ఆ అమ్మాయి పిలిచింది. అటుకేసి చూశాడు.

చెయ్యి ఊపుతోంది... తన ప్రక్కన ఖాళీ అయిన సీటును ఆఫర్ చేసింది.

ఇద్దరికీ మధ్య జాగాలో పిల్లని పడుకోబెట్టింది. ఆరోనెల పిల్ల! బొద్దుగా, ఆకర్షణీయంగా ఉంది. ఏడుపు ఎగిరిపోయింది. ప్రయాణీకుల రద్దీతో సంబంధం లేకుండా ప్రశాంతంగా పిడికిలి మూసుకొని పడుకొని ఉంది.

"మీరు ఎక్కడి దాకా?!"

ఏదో ఆలోచనలో ఉన్న ఆమె అతనికేసి చూసింది. ఆ ముఖం విషాదంలో తడిసిపోయి ఉండటం అప్పటివరకు గమనించలేదు నందు.

"ఎక్కడికి వెళుతున్నారు?" మరోసారి అడిగాడు.

"ప్రస్తుతం హైదరాబాదుకు!!" ఎగురుతూన్న ఒత్తయిన కురుల్ని సర్దుకుంటూ అంది.

ఇద్దరిలో ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం!

"ప్రస్తుతమా?" ఆశ్చర్యాన్ని మాటలతో మేళవిస్తూ అన్నాడు.

చాలా క్షణాలు ఆమె నుండి జవాబు లేదు. మౌనరోదన ఆ ముఖంలో ప్రస్ఫుటమవుతోంది. తనలోని వేదనను మరో మనిషితో పంచుకోవాలనుకుందేమో... మరలా తనే నోరు విప్పింది.

"అవును ప్రస్తుతమే! ఎంతో మోజుపడి నన్ను మనువాడాడు. కట్నకానుకలూ మావాళ్ళ నుండి దండిగానే దండుకున్నాడు. తర్వాత తెల్సింది– అతనో పెద్ద శాడిస్టు అని! కారు కావాలనే వాడు, ఇంకా కట్నం కావాలనేవాడు. అన్నీ అందుకొని కారుకూతలు కూసేవాడు. తిట్టేవాడు,

కొట్టేవాడు. నన్ను ఎంతగా ఇరుకున పెడుతున్నా తాళికట్టినవాడని ఇన్నాళ్లూ మొగుడుగానే భావించాను. ఇతరులకి చెప్పుకోలేక నాలోని బాధని నాలోనే అదిమిపట్టుకున్నాను. ఇది పుట్టినతర్వాత ఇక పుట్టింటి నుండి రావద్దని తెగేసి చెప్పాడు" చెప్పుకుపోతోంది ఆమె.

సాటి ప్రయాణీకురాలు స్థాయి నుండి ఎదిగి, కొంత జాలిని, ఆత్మీయతను సంతరించి పెడుతున్నాయి నందులో ఆమె మాటలు.

"ఆరు నెలలు ఉంచుకొని కన్నవాళ్ళు చేతులు కడిగేసుకున్నారు. మొగుడితో కాపురానికి పొమ్మన్నారు. వాడుండే తిరుపతికి కాకుండా హైద్రాబాద్‌లో నా ఫ్రెండ్ సుజాతను ఆశ్రయించడానికి పోతున్నాను. నా జీవితాన్ని నాకిష్టమైన రీతిలో మలచుకొనేందుకు వెళుతున్నాను."

"అయామ్ సారీ!" అనడం మినహా ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు నందు.

తన గురించి చెప్పుకుపోతోంది. చిన్నతనం ఎంత ఆనందంగా గడిచిందీ... చదువుసంధ్యల్లో ఎంతగా రాణించిందీ... మొగుణ్ణి తాను ఎంతగా వలచిందీ... అతను మరెంతగా వంచించిందీ... అన్నీ ఏకరువు పెడుతోంది. చెబుతున్న ఆమె నోట మాటలు బొంగురుపోయి ఉన్నాయి.

"ఆడదాన్ని హింసించే విషయాలను పేపర్లో చదివి ఎగ్జాగరేటెడ్‌గా ఫీలయ్యేవాణ్ణి... ముఖతః వినడం ఇదే మొదటిసారి!"

"........................"

"సరే! మీ ఫ్రెండ్ దగ్గరకెళ్లి ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు?"

"స్వతంత్ర జీవనం! నా చదువుకు తగ్గ ఉద్యోగం రాదంటారా?!" ప్రక్కనే ఉన్న బ్యాగ్‌లోని సర్టిఫికెట్స్ తీసి చూపిస్తూ అంది.

"బియస్సీ, కంప్యూటర్స్... మంచి మార్కులు!" మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోయాడు.

ఆమెకేసి చూశాడు. పాతిక సంవత్సరాల లోపు వయసు, అప్పుడే నరకాన్ని అనుభవిస్తోంది.. పాపం! క్రమంగా ఆ మాటలు ఆత్మీయతను అధిగమించి అనుభూతిని కలుగజేస్తున్నాయి.

మనిషిలో నిజాయితీ, భవిష్యత్తు పట్ల ఆశావహ దృక్పథం, సమస్యల్ని అధిగమించేందుకు దృఢచిత్తం... ఆమెలో అతనికి నచ్చిన అంశాలు.

"హైదరాబాద్‌లో ఓ కార్పొరేట్ కంపెనీలో మంచి పొజిషన్‌లో ఉన్నాను. ఇన్‌కేస్ ఇఫ్ యు నీడ్ ఎనీ హెల్ప్ – ప్లీజ్ గివ్‌మీ ఎ రింగ్!" స్టేషన్‌లో దిగుతున్నప్పుడు విజిటింగ్ కార్డు చేతిలో పెడుతూ అన్నాడు నందు.

●

హఠాత్తుగా ఫోన్ చేసింది జాగృతి.

ఒక్క క్షణం అర్థంకాలేదు నందుకి. అయినా ఆ గొంతు గుర్తే! మొన్నటి చార్మినార్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో తారసపడిన అమ్మాయి ఆమె.

"సార్... గుర్తున్నానా?" జాగృతి మాటలలోని నిరాశ స్పష్టంగా తెలుస్తోంది నందకుమార్‌కి.

ఓ విధంగా మరిచిపోయాడు.

"మీ విజిటింగ్ కార్డు నాకీ మహానగరంలో మిమ్మల్ని ఓ ఆత్మబంధువుని చేసింది..." జాగృతి మాటలలోని ఆర్తి అతన్ని కరిగించివేస్తోంది.

"సుజాత నా స్నేహితురాలు... మంచిదే- బాగానే చూసుకుంటోంది. కానీ, దాని భర్త వెకిలిచేష్టలు భరింపలేకుండా ఉన్నాయి. కల్పించుకుని మాట్లాడటం... 'నీకు నేనున్నా'ననడం... సినిమాలకూ, షికార్లకూ రమ్మని చాటుగా గొడవచేయడం... చాలా వికృతంగా తోస్తున్నాయి. అందుకే సెపరేట్‌గా మియాపూర్‌లో ఫ్లాట్ రెంట్‌కి తీసుకొని షిఫ్ట్ అయ్యాను. ఇప్పుడు మీకోసం, మీ హెల్ప్‌కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను. తప్పక వస్తారు కదూ!!"

●

ఆ రెంటెడ్ ఫ్లాట్ చాలా బ్యూటిఫుల్‌గా ఉంది...

నెలకు మూడువేల రూపాయల వరకు అద్దె ఉండొచ్చు!

ఆమె తెగువ, ధైర్యం, ఒంటరిపోరాటానికి ఆశ్చర్యపోయాడు నందు.

"మిస్టర్ నందకుమార్జీ! ఈ మహానగరంలో నాకో ఉద్యోగం కావాలి. అదీ... మీ ద్వారా! నా కాళ్లమీద నిలబడడం కోసం, నా పిల్లను బ్రతికించుకోవడం కోసం!" పాపను అలంకరిస్తూ అంది ప్రాధేయపూర్వకంగా.

ఓ ఆడదాని అభ్యర్థనని చాలామంది మగవాళ్ళలాగే తానూ కాదనలేకపోయాడు. తన ఆఫీసులో జాబ్ ఎరేంజ్ చేస్తానన్న హామీ జాగృతికి కొండంత ఆత్మస్థైర్యాన్ని అందిస్తోంది.

"నా గురించి అన్నీ తెలుసు మీకు. మీ గురించి నేను తెలుసుకోవాలనుకోవడం తప్పు కాదనుకుంటాను."

"యస్... మాది మదనపల్లి! నాయన ఆరుగురు సంతానంలో నేను పెద్దకొడుకును. మధ్యతరగతి కుటుంబం... నాన్న బొటాబొటీ సంపాదన. ఎప్పుడో కరిగిపోయిన తాతల నాటి ఆస్తిపాస్తులు, కుటుంబ బరువు బాధ్యతలు, తమ్ముళ్ళ చదువులు, అక్కయ్యల పెళ్ళిళ్లు, తల్లిదండ్రుల అనారోగ్యం..."

-ప్రక్కనే ఉన్న అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుంటూ అన్నాడు. ముప్పై అయిదులోపు వయసులోనే కొద్దిగా జుట్టు నెరుస్తున్నట్లుంది నందకుమార్‌కి. అక్కడక్కడ తెల్లవెంట్రుకలు దర్శనమిచ్చి వెక్కిరిస్తున్నాయి.

"మరి, పేరెంట్స్ ఎక్కడ ఉంటారు?"

"అమ్మా, నాన్న, చెల్లాయి నా దగ్గరే ఉంటారు."

"అంటే... అంతులేని కథ సిన్మాలో జయప్రద పాత్రకి మీరు మేల్ వర్షన్ అన్నమాట!" నవ్వుతూ అంది.

"మీరు చెప్పిన తర్వాతగాని నా జీవితానికి ఓ పోలిక ఉంటుందని గుర్తుకురాలేదు, మొదట్లో చిన్నచిన్న ఉద్యోగాలు చేసుకుంటూ... క్రమంగా ఇప్పుడు, ఇలా, ఇక్కడ స్థిరపడ్డాను" చెప్పుకుపోతున్నాడు నందు.

శ్రద్ధగా వింటోంది జాగృతి. ప్రస్తుతం తనకు దొరికిన ఒకే ఒక్క ఆధారం నందు.

"ఉద్యోగంలో చేరబోయేముందు పాపను బేబీ కేర్ సెంటర్‌లో జాయిన్ చేయాలి!"

"ఆ ఏర్పాటు నేను చేస్తాలెండి..!"

●

క్రమంగా వారిమధ్య ఇంటిమసీ పెంపొందింది.

స్నేహం... ఆనందం... అనురాగం... ఆత్మీయత... అభిమానం... అభినందన... క్రమేపీ అవన్నీ 'ఆకర్షణ'గా రూపాంతరం చెందుతున్నాయి. అప్పుడప్పుడు ఇద్దరూ ఒక అడుగు ముందుకు వేద్దామనుకుంటూనే ఉన్నారు. కానీ, తమ స్నేహం చెదిరిపోతుందేమోనని దూరంగా జరిగేవారు.

జాగృతి తోటి ఆ ఆకర్షణ నందుకి చాలా బాగుంది. 'బాగుంది' అనడంకన్నా 'బహుపసందు' అనడం సబబు. విరబూసినట్లుండే ఆ నవ్వు, వెన్నెల్ని కురిపించే ఆమె చూపులు... ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే... అభిమాన ధారల్ని కురిపించే అమృతవర్షిణిలా అనిపిస్తోంది అతనికి.

మొదటిసారి రైలులో చూసినప్పటికీ, ఇప్పటికీ కొన్ని నెలల్లో జాగృతిలో ఎంత మార్పు! నిజం... ఆమె భర్త చాలా దురదృష్టవంతుడు. లేకపోతే ఇంత మంచి అమ్మాయితో చాలా శాడిస్టులా బిహేవ్ చేయడం... ఏమైనా అర్థం ఉందా?!

ఏదిఏమైనా... జాగృతి మానసికంగా కోలుకొని, మామూలు ఆడదానిలా నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ తనతో మనసు విప్పి మాట్లాడటం నిజంగా అద్భుతంగా తోస్తోంది నందుకి.

ఇక జాగృతి వైపునుండి చూస్తే... ఒంటరి జీవనానికి కొండంత ఆలంబన అయి ఆదుకుంటున్నాడు నందు. హద్దులు దాటని వ్యక్తిత్వం, పరిచయమై మూడు నెలలే అయినా తనకోసం ప్రాణం ఇచ్చే అతని నైజంతో ఎంతగానో సేదదీరుతోందామె. మంచితనానికి మరోపేరులా ఆమె ఆలోచనల్లో అలరారుతున్నాడు.

ఆరోజు ఉదయం కేజువల్‌గా నందు దక్కన్ క్రానికల్ పేపరు తిరగేస్తున్నాడు. ఓ పేజీ దగ్గర చూపులు నిలిచిపోయాయి. ఆ ప్రకటన చదివాడు...

చదివాడు... మరలా చదివాడు. ఒక్కసారి ఆనందం ఆవిరైపోయింది. ముఖంలోని చిరునవ్వు చెదిరిపోయింది. వ్యథతో శరీరం వివర్ణమయింది.

మూడీగా వచ్చిన నందును చూస్తే విషయం అర్థంకాలేదు జాగృతికి. ఎప్పుడూ పకపకా నవ్వుతూ పలకరించే మనిషి- ఇలా ఉలుకూ, పలుకూ లేకుండా ఉండటం!

'ఏమై ఉంటుందబ్బా..?!' తనూ నవ్వబోయింది.

"ఎందుకు నన్నిలా మోసం చేశావ్?!" తీవ్రంగా అరుపులాంటి స్వరంతో అన్నాడు.

విషయం అర్థంకాలేదు జాగృతికి.

చెమటతో తడిసిపోయిన అతని ముఖాన్ని తన చీరచెంగుతో తుడువబోయింది. చేయి ప్రక్కకు నెట్టేశాడు. ఆ నెట్టడంలో నందు చేతిలోని పేపరు ఆమె ముఖానికి తగిలింది.

'ఆ పేపరుకీ, అతని అసహనానికీ ఏమైనా సంబంధం ఉందా?' ఒక్కక్షణం ఆ ముఖంలోకి చూసి పేపరు అందుకొంది.

"ఇదేమిటి?" తను చూసిన ప్రకటన చూపిస్తూ అడిగాడు తీవ్రస్వరంతో.

ఒక్కసారి చూసింది... "అవును... ఇది నా ఫోటోలాగే ఉంది!"

"లాగూ కాదు, చొక్కా కాదు... నువ్వు చేసిన మోసం!"

ఆ ప్రకటననీ, నందునీ మార్చి మార్చి చూసింది. అలా చూడడంలో జాగృతి పెదాల మాటు ఓ చిరునవ్వు తళుక్కుమంది.

"ఆ నవ్వుకు అర్థం ఏమిటో..?! అయినా ఆడదాని నవ్వుకు అర్థాలు వేరుగా ఉంటాయి!"

ఈసారి పకపకా నవ్వుతోంది.

అసహనం ఎక్కువవుతోంది అతనిలో.

ఆ నవ్వు చివర "ఓ చిన్న సరదా!" జాగృతి అన్నమాట అర్థంకాలేదు నందుకు.

"మీకు అర్థం కాదులే!" అంటూ నందు జుట్టులో తన మునివేళ్ళను పోనిచ్చి, ఆ గిరిజాలను చిందరవందర చేసింది.

"ఎందుకో ఆనాడు చార్మినార్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో మిమ్మల్ని చూడగానే ఓ చిన్న అబద్ధం చెప్పాలనిపించింది. నా భర్త శాడిస్టు అనీ, తిట్టికొట్టి హింసలు-పెట్టి మా పుట్టింటికి పొమ్మన్నాడనీ ఓ మూడు నెలల పాటు ఓ సరదా నాటకం ఆడాను. పూనేకి నా భర్త ప్రమోషన్ కోసం ట్రైనింగ్‌కి వెళ్లాడు. అది ఇప్పుడు పూర్తయింది. శుభాకాంక్షలు చెబుతూ పేపరుకి నేనిచ్చిన ప్రకటన అది!

మీతో కొన్ని క్షణాలు, మరికొన్ని సమయాలు నిజంగా భయపడ్డాను కూడా! మీ తీయని మాటతీరు, ఆత్మీయతను పంచే పలకరింపు, దగ్గరితనం గుండెల్లో ఫీలై ఒన్స్ ఫర్ ఆల్ నా భర్తనే త్యజిస్తానేమోనని భయమూ వేసింది. ఇది మాత్రం నిజం సుమా! కానీ, శివ... అంటే నా భర్త- వదులుకోదగ్గ మనిషి కాదు!" చెప్పుకుపోతోంది జాగృతి.

బయటనుండి కాలింగ్‌బెల్ మ్రోగింది!

అటువైపు చూశాడు నందు. నవ్వుతూ వెళ్లి తలుపు తీసింది జాగృతి.

ఎదురుగా... శివ!

"సీ నందూ... మీట్ మై లైఫ్ పార్టనర్ మిస్టర్ శివానంద్!"

"సారీ నందకుమార్... జాగృతి మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టలేదు కదా!" చేయి కలుపుతూ అన్నాడు శివ.

అయోమయంగా ఉంది నందకుమార్‌కి.

"మీ గురించీ, మీ జెంటిల్‌నెస్ గురించీ నాకు రోజూ పూనేకి ఫోన్‌లో చెప్తూనే ఉంది. నేను ఓ మూడు నెలల ట్రైనింగ్ కోసం పూనే వెళ్లాల్సివచ్చింది. అప్పటివరకు సుజాత అని మా కొలీగ్ ఇంట్లో జాగృతిని వదిలి వెళ్లాను. అయినా ఈమెకు ఇటువంటి పిచ్చిపిచ్చి సరదాలు చాలా ఉన్నాయ్. బట్ షి ఈజ్ ఎ లవ్‌బుల్ క్రియేటర్!"

ఆ ముగ్గురిలోని ఆత్మీయభావనలతో సమయమంతా సరదాగా గడిచిపోయింది.

●

ప్లాట్‌ఫామ్ మీదకు రైలు వచ్చి ఆగింది...

రిజర్వేషన్ చార్టులో పేర్లు కన్‌ఫాం చేసుకొని లగేజీ తీసుకొని బోగీలోకి ఎక్కారు జాగృతి, శివానంద్.

"జాగృతీ... జాగ్రత్త! మరల జనరల్ కంపార్టుమెంటులో... ఏడుపు ముఖంతో జర్నీ చేసేవు!" నవ్వుతూ అన్నాడు నందకుమార్.

కదలడానికన్నట్లు ట్రైన్ కూతవేసింది.

ఆమె చేతిలోని పాపను భర్తకు ఇచ్చింది జాగృతి. రైలు చిన్నగా కదులుతోంది.

ఒక్కసారిగా ప్లాట్‌ఫాం మీదకు దిగి, నందుకు దగ్గరగా వచ్చి, అంతమంది ముందూ అతని నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకొని, "చెరిపేసుకోకు!" అని చెవి దగ్గర గొణిగి చటుక్కున రైలు ఎక్కేసింది నవ్వుతూ.

"బై..." అంటూ జాగృతి, శివ చేతులు ఊపుతున్నారు. రైలు వెళ్లిపోతోంది... రైలులో ఉన్నవాళ్ళూ వెళ్లిపోతున్నారు. కనుచూపు మేర వరకూ 'టాటా' చెబుతూనే ఉన్నాడు నందు.

ఒకింత భారమైన ఊహతో వెనక్కి తిరిగాడు. ఎదురుగా తులసి నవ్వుతోంది.

"డాడీ..!" పాప ప్రణతి వచ్చి నందూ చేతుల్లో వాలిపోయింది. ఐదేళ్ల తన కూతుర్ని ప్రేమగా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

"డాడీ స్టేషన్‌కి రారని, ఆఫీసు తప్ప మీకు ఇంకేమీ తెలీదని అదీ- 'కాదు, వస్తార'ని నేనూ పందెం వేసుకున్నాం రైలులో!" నవ్వుతూ చెప్తోంది తులసి కూతురు వైపు చూస్తూ.

'అవును... మినార్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌కే కదూ తులసి, ప్రణతి వచ్చేది!' అప్పటికి కాని భార్య వస్తున్న సంగతి గుర్తుకురాలేదు నందుకి.

ఆ తర్వాత జాగృతినీ, శివనీ ఉద్దేశించి లెటర్ రాశాడు నందు.

"మీకు... అంటే నా వారికి -

నందు రాయునది. మొదటినుంచి ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకోవాలనీ, ప్రేమించిన మనిషితో చెట్టాపట్టాలేసుకొని హనీమూన్‌కి తిరిగిరావాలనీ... అక్కడ వర్షంలో తడవాలనీ... వెన్నెల దారుల్లో నడవాలనీ, కలిసి సంగీతాన్నీ, సాహిత్యాన్నీ అనుభవించాలని చిత్రమైన కోరిక నాకు.

నవ్వుకుంటున్నారు కదూ! అవును... నేనో చిత్రమైన మనిషిని. అనుకున్నవన్నీ ఖచ్చితంగా జరిగితీరితే మనం మనుషులమెందుకవుతాం? భగవంతుడవుతాం తప్ప!

అది నాకు ఇష్టమో, లేక పెద్దవాళ్ళ కోసమో చెప్పలేను. మావ కూతుర్ని మనువాడవలసి వచ్చింది. తులసి మంచిపిల్ల- అందమైన ప్రణతికి జన్మనిచ్చి, నాకు తండ్రి హోదా కల్పించింది.

ఓ పెద్దకంపెనీలో ఎగ్జిక్యూటివ్ హోదాలో ఉన్నా- రైలు ప్రయాణాల్లో జనరల్ బోగీలనే ఎందుకు ప్రిఫర్ చేస్తానో తెలుసా? ఎందరో తెలియని మనుషుల మధ్య ప్రయాణం... ఆ కాసేపు వారితో మమేకమవడం నాకు ఇష్టం కాబట్టి!

ఆనాడు నీ కథ వినగానే నీతో కొన్నాళ్లు ఆ స్నేహాన్నీ, అభిరుచుల్నీ కలబోసుకు తిరగాలని అభిలషించాను. పెళ్ళి అయిందని తెలిస్తే మనమధ్య ఆ దగ్గరతనం ఉండదనే ఉద్దేశంతో ఓ చిన్న అబద్ధం ఆడాను.

మన ఈ స్నేహానికి ఏ మాలిన్యమూ అంటలేదని, ఇకమీదట అంటదనీ అనుకుంటున్నాను.

- మీ నందు"

'వార్త' దినపత్రిక (ఆదివారం అనుబంధం) ... *17 ఏప్రిల్ 2005*